

Vak 71

LEERT

UWEN VADER

EN

UWE MOEDER.

Een geschenk voor Kinderen.

BREDA,
EDUARD VAN WEES,
UITGEVER.

DEEL

UWEN VADER

UW E MOEDER

Een geschenk voor Kinderen

DEEL VAN DE

STREEK

EERT
UWEN VADER EN UWE MOEDER,

VOORAFGEGAAN DOOR

Hebt de Waarheid lief.

Een geschenk voor Kinderen.

WUCHENS
OF N
BIBL. CONV.

BREDA,
EDUARD VAN WEES,
UITGEVER.

IMPRIMATUR.

Datum in HOEVEN, hâc 3a Martii 1881.

C. VAN DER VEEKEN,
LIBR. CENSOR.

Hebt de Waarheid lief.

Onder de edelste gaven, die de mensch boven alle andere schepselen van God ontvangen heeft, behoort voorzeker de spraak.

Dit vermogen werd den mensch geschonken, opdat hij het zoude gebruiken, om God te loven, en de waarheid te verkondigen.

Hoezeer is het te betreuren, dat de mensch soms ondankbaar genoeg is, dit kostbaar geschenk des Hemels te misbruiken, om God te beledigen, en zich zelve en anderen te benadeelen.

Ook kinderen misdoen dikwijls in dit opzicht; vooral door onoprechtheid en leugentaal.

IMPRIMATUR.

Datum in HOEVEN, hâc 3a Martii 1881.

C. VAN DER VEEKEN,
LIBR. CENSOR.

Hebt de Waarheid lief.

Onder de edelste gaven, die de mensch boven alle andere schepselen van God ontvangen heeft, behoort voorzeker de spraak.

Dit vermogen werd den mensch geschonken, opdat hij het zoude gebruiken, om God te loven, en de waarheid te verkondigen.

Hoezeer is het te betreuren, dat de mensch soms ondankbaar genoeg is, dit kostbaar geschenk des Hemels te misbruiken, om God te beledigen, en zich zelve en anderen te benadeelen.

Ook kinderen misdoen dikwijls in dit opzicht; vooral door onoprechtheid en leugentaal.

Wat is liegen?

Liegen is spreken tegen zijne overtuiging, met de meening om anderen te bedriegen.

De neiging tot liegen, die zich tegelijk met het verstand openbaart, en alle leeftijden doorloopt, is voorzeker een vreemd verschijnsel.

Wij hebben de waarheid lief; wij verlangen ze voor ons zelve, haken er naar ze te bezitten, en niettemin verbergen wij ze voor anderen.

Het liegen wordt niet geleerd, maar het wordt geraden.

Zou het onaangenaam gevoel, dat het kind bij zijn eersten leugen ontwaart, niet de adem des duivels zijn, die over het hart des kinds gaat?

Hoe vertoont zich de leugen?

De leugen is aanvankelijk on-

behendig en beschroomd, in den beginne komt hij nooit over de lippen, zonder het gelaat met schaamrood te kleuren.

De reden daarvan is, dat de leugen zoo leelijk staat voor een kind.

De gewoonte echter doet weldra de schaamte verdwijnen, en het hart en het voorhoofd worden, evenals de handen van den arbeider, als met een ruw eelt bedekt.

Eerst liegt het kind met onbehendigheid, vervolgens met stijfhoofdigheid, dan met sluwheid, eindelijk met het masker van oprechtheid.

Het kind wordt huichelachtig; het afschuwelijkste wat er op de wereld bestaat, omdat de huichelarij het meest op den duivel doet gelijken.

Hoe geschiedt de leugen?

Men liegt soms door te zwijgen. Er zijn in den tuin bloemen afgesneden, een broertje of zusje wordt daarvan beschuldigd; men laat hen straffen.

Ziet ge niet, hoe het hart reeds onverschillig wordt. Nog een weinig tijds en het zal anderen beschuldigen.

Men liegt door volledige bekentenissen.

Men heeft verschillende fouten bedreven, en men beschuldigt zich van eene enkele, om daardoor de andere over het hoofd te doen zien. Eindelijk liegt men door eene algeheele ontkenning der waarheid.

Dan is het onbeschaamdheid en overmoed.

Er zijn weinig kinderen, die zoover gekomen zijn.

Wanneer ge een kind eene fout ziet bedrijven, en het durft met een strak gezicht, een onverschrokken blik en een open gelaat stoutweg tot u zeggen: „*Ik heb het niet gedaan.*” Zeg dan gerust: *Ga heen, ik wil u niet meer zien.* Zulk een kind is bijna onverbeterlijk.

Gevolgen van het liegen.

De leugen veronderstelt altijd andere gebreken, dikwijls ondeugden, hij dient hun tot zetel, zegt zeker wijsgeer.

De leugen is de nacht voor het hart, en het kwaad wordt in de duisternis bedreven.

Wie zijn het, die liegen?

De gulzigaards, die stil iets weggenomen hebben, dat hunne zinne-

lijkheid streelde; de nieuwsgierigen, die een geheim ontdekt hebben, de tragen, die hunne fouten niet willen inzien.

Als men de waarheid verheelt, is het altijd, of om eene fout te verbergen, of om eenig voorrecht te verwerven.

Bovendien weet het kind, dat een leugen spreekt, niet, welk werk het onderneemt, het moet duizend andere leugens uitvinden, om den eersten staande te houden.

Uitwerkselen van den leugen.

De leugen, die in zich zelve reeds zondig is, voert ons met onweerstaanbare kracht tot het kwaad, doordat hij de straffeloosheid belooft en verzekert.

In de schaduw van den leugen groeien en bloeien alle hartstochten,

en toonen zij zich ten bekwamen tijde in al hunne afschuwelijkheid; wat is b. v. de lastertaal voor den leugenaar?

Ook wordt het kind, dat men als leugenachtig kent, overal verfoeid. Zelfs als het de waarheid spreekt, wordt het niet geloofd, en zoo het zich niet haast, die ondeugd uit zijne ziel te roeien, dan is het te vreezen, dat het, eenmaal groot geworden, door niemand meer geloofd zal worden.

De gewoonte van liegen brengt den goeden naam eene diepe wonde toe, deze wonde kan wel genezen, doch het lidteeken ervan blijft altijd.

Laat ons deze leering, die enkel op de menschelijke rede rust, in de leer van JEZUS CHRISTUS samenvatten.

Hoort deze vervloeking: „Leuge-

naars, gij zijt kinderen van den duivel. De waarheid is niet in hem; hij is leugenachtig en de vader der leugentaal." (JOHANNES 8—41.)

Weest op uwe hoede, verbetert u: het brood der leugentaal is zoet voor den mensch, die het eet; doch weldra vult het zijnen mond met vuiligheid.

Leugenachtige lippen zijn den Heer een gruwel. (Spreuken 12—22.)

Het gedrag des leugenaars is eerloos en zijne schande is altijd bij hem. (Spreuken 20—28.)

De leugenaar misbruikt de schoonste gave Gods; de leugen randt God aan, die de waarheid zelve is. Door elken leugen wordt God, die onze gedachten kent, gelogenstraff.

De leugen maakt de menschen
[slecht;
De leugenaar is der zonden knecht,
Die dikwijls liegt, gelooft men niet
[meer,
Al spreekt hij waarheid keer op
[keer.

Eerste Voorbeeld.

GEORGE WASHINGTON, later President der Vereenigde Staten van Noord-Amerika, had op zesjarigen leeftijd, een bijltje ten geschenke gekregen, waarmede hij alles stuk hakte, wat onder zijn bereik kwam. Zekeren dag hieuw hij de schors van een prachtigen engelschen kerseboom. Toen zijn vader den volgenden dag zag, wat er gebeurd was, werd hij hevig vertoornd.

Middelerwijl kwam de kleine GEORGE met zijne bijl in den tuin, de vader herkent hem als den schuldige, en vraagt of hij niet weet, wie den kerseboom beschadigd heeft. Het kind aarzelt een

oogenblik en antwoordt: „*Vader, het is mij onmogelijk, de waarheid te verhelen, ik heb den boom met mijne bijl beschadigd.*

Op deze bekentenis, zoo vol oprechtheid, voelt de oude WASHINGTON zijne drift bedaren. „*Mijn dierbaar kind,*” zoo spreekt hij, „*de openhartigheid, waarmede gij uwe fout bekent, vergoedt mij ruimschoots het verlies van mijnen boom. Hooger schat ik uwe oprechtheid dan duizend kerseboomen, met de schoonste vruchten beladen!*”

Deze deugd zijner kindsheid heeft WASHINGTON zijn geheel leven beoefend.

Verscheidene jaren later, zelfs toen hij aan het hoofd stond van het Bestuur zijns Lands, waarvoor hij de onafhankelijkheid verworven heeft, steeds, ook in de behandeling

der meest ingewikkelde staatszaken, legde hij eene buitengewone oprechtheid en waarheidsliefde aan den dag.

Tweede Voorbeeld.

In een collegie had een der jongelingen de vergunning verkregen met zijnen vader uit te gaan, op voorwaarde, dat hij bij den aanvang der klasse tegenwoordig zou zijn. Hij kwam te laat, en werd bij den Overste geroepen. Deze zeer ontevreden, zeide: „Gij verdient eene geduchte straf, „ik stond u een bijzondere gunst toe op voorwaarde, dat ge op tijd terug zoudt zijn, en zie, de klasse is reeds een kwartier uurs begonnen!” „Mijn-

heer," hernam de jongeling, „ik ben hier al meer dan een halfuur." „Foei! deugniet," hernam deze, „gij ontwapent mij," hij gaf hem een tik op de wang, en dit was de geheele straf.

Derde Voorbeeld.

Een kind van negen jaar had stilletjes eenig suikergoed weggenomen. Toen zijne fout ontdekt werd, weende hij bitter; omdat hij zeer goed wist, dat zijn vader zijn misslag niet ongestraft zou laten.

Een dienstbode des huizes gaf hem den raad, zijne toevlucht tot een leugen te nemen, om zoo de straf te ontkomen. Doch het kind

verwierp dien raad met verontwaardiging, en zeide: „Ik wil liever „gestraft worden; dan liegen: „Vader kan met mij doen, wat hij „wil; maar liegen doe ik niet. „Is mijne schuld niet reeds groot „genoeg? En hoe zou ik nog iets „aan de H. Maagd durven ver- „verzoeken, indien ik mijne fout „nog zwaarder maakte, door aan „de waarheid te kort te doen?”

Vierde Voorbeeld.

Een jong soldaat, die te Adras in garnizoen lag, had eene teedere liefde voor zijne moeder, en haakte onophoudelijk naar het oogenblik, waarop hij haar zou wederzien.

Na eenige maanden dienst, vroeg

hij eenige dagen verlof, hetwelk hem echter niet werd toegestaan. Deze weigering vermeerderde nog zijn verlangen, om eenigen tijd in den familiekring door te brengen; hij herhaalde zijn verzoek met zooveel aandrang, dat hij niet alleen een eenvoudige weigering, maar bovendien strenge berispingen ontving. De jongeling nam daarop in zijne opgewondenheid het dwaze besluit te deserteeren.

Zekeren nacht, toen hij wacht hield op de bolwerken der stad, deed hij zich een lang koord om het lijf, bevestigde dit aan zijn bajonet, die hij bij wijze van haak in den muur had gestoken, en trachtte aldus zich naar beneden te laten glijden. Door het gewicht van zijn lichaam echter brak de koord; de arme jongeling viel in

verwierp dien raad met verontwaardiging, en zeide: „Ik wil liever „gestraft worden; dan liegen: „Vader kan met mij doen, wat hij „wil; maar liegen doe ik niet. „Is mijne schuld niet reeds groot „genoeg? En hoe zou ik nog iets „aan de H. Maagd durven ver- „verzoeken, indien ik mijne fout „nog zwaarder maakte, door aan „de waarheid te kort te doen?”

Vierde Voorbeeld.

Een jong soldaat, die te Adras in garnizoen lag, had eene teedere liefde voor zijne moeder, en haakte onophoudelijk naar het oogenblik, waarop hij haar zou wederzien.

Na eenige maanden dienst, vroeg

hij eenige dagen verlof, hetwelk hem echter niet werd toegestaan. Deze weigering vermeederde nog zijn verlangen, om eenigen tijd in den familiekring door te brengen; hij herhaalde zijn verzoek met zooveel aandrang, dat hij niet alleen een eenvoudige weigering, maar bovendien strenge berispingen ontving. De jongeling nam daarop in zijne opgewondenheid het dwaze besluit te deserteeren.

Zekeren nacht, toen hij wacht hield op de bolwerken der stad, deed hij zich een lang koord om het lijf, bevestigde dit aan zijn bajonet, die hij bij wijze van haak in den muur had gestoken, en trachtte aldus zich naar beneden te laten glijden. Door het gewicht van zijn lichaam echter brak de koord; de arme jongeling viel in

de gracht en brak zijn been.

Eene vrouw, die den volgenden morgen daar langs kwam, hoorde zijn gekerm, en gaf daarvan kennis aan de wacht.

Men kwam in allerijl den gewonde te hulp, en de sergeant ondervroeg hem naar de oorzaak van zijn droevigen toestand. De jongeling antwoordde, dat hij, gedreven door een hevig verlangen, om zijne moeder te zien, had willen deserteeren; maar, dat hij ongelukkig niet was geslaagd in zijne pogingen.

„Wees op uwe hoede,” zeide de sergeant, die den soldaat zeer genegen was, en hem wilde redden; „wees op uwe hoede, dit niet aan de officieren te zeggen; zoo ge u voor deserteur uitgeeft, zijt ge verloren!”

„Er zal gebeuren wat God wil,” hernam de soldaat; „maar de „pastoor en mijne moeder hebben „mij altijd geleerd, nooit te liegen.”

De krijgsraad kwam bijeen; de jongeling verscheen voor zijne rechters, vast besloten zijn leven niet door een leugen vrij te koopen. Zijne makkers hielden hem de verschrikkelijke gevolgen voor oogen, die zijne bekentenis voor hem kon hebben, waarop hij steeds antwoordde: „Men doe met mij wat men wil, wat er ook gebeure, de waarheid zal ik zeggen, wijl ik van jongs af geleerd heb, dat het beter is te sterven dan te liegen.”

De raadsleden, verwonderd en getroffen over zijne waarheidsliefde, zagen uit naar middelen, om hem te redden; doch de wet was uitdrukkelijk, op deserteeren stond

de doodstraf. De jeugdige soldaat onderging den dood met dezelfde kalmte, waarmede hij zijn misslag beleden had, en terwijl allen, die getuigen waren, van zijnen moed, en zijne godsvrucht, de rechtvaardige gestrengheid der wet prezen, konden zij echter niet nalaten den veroordeelde te beklagen en te bewonderen.

Vijfde Voorbeeld.

Ten tijde der vervolgingen van de Christenen leefde een vrome man, genaamd KARDIAS. Hij was negentig jaar oud; zijn hoofd was nog slechts met enkele grijze haren bedekt. Zijn geest was echter nog

jeug
lijk
rege
den
geke
van
die
te l
lijde
KAR
god
de
alle
trof
Z
was
kon
kin
gew
grij
uit
gij

daat jeugdig en zijn aangezicht vriende-
 elfde lijk als dat van een jongeling. Hij
 sslag regelde zijn leven naar de leer van
 , die den Godmensch, die op de aarde
 roed, gekomen is, om het menschdom
 echt- van de zonden te verlossen, en
 pre- die om de waarheid zijner zending
 aten te bewijzen, na veel vervolging en
 a en lijden aan het Kruis zijn leven gaf.
 KARDIAS was vroom, weldadig en
 godvruchtig. Doch zijne liefde voor
 de waarheid, en zijn haat tegen
 alle soort van leugentaal over-
 troffen al zijn andere deugden.

van Zekeren dag, dat hij verdiept
 ome was in de lezing der H. H. Boeken,
 was komt eensklaps zijn kleinzoon, een
 waren grijsaards, en roept in vervoering
 nog uit: „Zij zijn weg, zij zijn weg,
 gij zijt gered.” KARDIAS vroeg ver-

wonderd: „Ik begrijp u niet, van wie spreekt gij?”

„Gewapende lieden,” zeide de knaap, „kwamen aan de deur, en vroegen naar u. Zij keken zoo woest, dat ik hen voor vijanden van de Christenen hield, en begon te vreezen, dat zij u even als zoo vele anderen zouden medevoeren en u kwaad doen. Ik zeide, dat ge naar de kerk waart gegaan, om den God der Christenen te aanbidden. Zij geloofden mij en gingen heen.

„O, wat ben ik blij dat ik u gered heb.”

KARDIAS echter zeide met grooten ernst: „Mijn zoon, waarom hebt gij onwaarheid gesproken? Heb ik u niet altijd geleerd, in geen geval van de waarheid af te wijken? Hoe kondet gij mij zoo bedroeven?”

„Dit is de eerste leugen van uw
 „leven, maar door dezen hebt gij
 „niettemin alle aanspraak op ge-
 „loofwaardigheid verloren.”

Verschrikt, smeekte de knaap
 weenend om vergeving. „O,” riep
 hij uit, „ik heb onwaarheid gezegd,
 „maar de liefde tot u, de vrees
 „voor uw leven, de hoop het gevaar
 „van u af te weren, hebben mij
 „er toe gebracht.”

Toen nam de grijsaard het woord
 op, en sprak: „O, spreek nooit
 „in uw leven weder één leugen.
 „Laat u nog door liefde, noch door
 „vrees, noch door hoop bewegen,
 „al ware het maar één onwaar
 „woord, uit te spreken. Gelijk wij
 „door de waarheid het meest aan
 „God gelijkvormig zijn, zoo is het
 „de leugen, die ons het meest van
 „God verwijderd en het beeld Gods

„in onze ziel onteert. De leugen
 „was van den beginne het grootste
 „kwaad. God is waarheid, en wie
 „de waarheid loochent, loochent
 „God. De waarheid is het grootste
 „goed, dat de Godheid der mensch-
 „heid verleent. Hij die leugentaal
 „spreekt, wordt een verrader jegens
 „God en de menschen. De recht-
 „vaardige verafschuwt de leugen-
 „taal, wijl zij boos is. O mijn kind,
 „vlucht, vlucht den leugen, wijl
 „hij boos is. Beter is het, dat er
 „een ongeluk geschiedt, dan dat
 „gij het door een leugen afweert.”

En de knaap beloofde het den
 grijsaard met tranen in de oogen,
 en nam zijne woorden zeer ter
 harte; want hij had zijnen groot-
 vader hartelijk lief.

KARDIAS nu bad luide tot God,
 ging henen, plaatste zich op de

markt, verkondigde openlijk den Heer en sprak: „CHRISTUS, de Zoon van God, is de Waarheid en het Leven; Hij is verrezen en leeft in hen, die naar Hem verlangen.”

Dit vernemende, zond de Keizer eenige soldaten en vijanden der Christenen, die hem ter dood voerden. „Heer, vergeef hun,” bad KARDIAS, „want zij weten niet wat zij doen.”

Hij, die het Hemelsch Vaderland reeds het zijne kon noemen, legde zijn hoofd gerust onder de bijl van den beul, en bracht zijn leven en zijn bloed voor het Geloof ten offer. Velen, die hem zagen sterven, geloofden en aanbaden den God der Christenen in geest en waarheid.

Het lijk van den braven grijsaard werd door de zijnen begraven,

dezen plaatsten eenen steen op het graf met dit opschrift: „*Hier ligt de man begraven, die nooit een slecht of leugenachtig woord gesproken heeft.*

Zijn naam was KARDIAS.

Zesde Voorbeeld.

Een aardig knaapje, van negen jaar, was na den dood zijner ouders opgenomen in het weeshuis te Milwaukee, eene stad van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika. Een pachter, die geene kinderen had, had den kleinen EDUARD lief gekregen; hij nam hem als zijn eigen zoon aan, en belastte zich diensvolgens met zijne opvoeding. Het kind won weldra door zijne uitmuntende hoedanig-

heden en goed karakter de gene-
genheid van alle huisgenooten.

Op zekeren dag zag EDUARD,
dat eene der dienstboden iets, dat
haar niet toebehoorde, wegnam.
Denkende, dat het zijn plicht was,
verhaalde hij .zijnen pleegvader,
wat hij gezien had. Toen de schul-
dige ondervraagd werd, ontkende
deze echter den diefstal, en toonde
zich zoo verontwaardigd, dat de
Vader het er voor hield, dat EDUARD
schandelijk gelogen had.

De diefegge ging zelfs zoo ver,
dat zij eischte, dat EDUARD zou
geslagen worden, totdat hij hare
onschuld had betuigd.

EDUARDS pleegvader liet zich
bepraten; hij bond het kind met
een touw aan een balk van het
huis vast, en sloeg het gedurende
een geheel uur.

Eindelijk hield hij op, en vroeg EDUARD, of hij volhardde in hetgeen hij verklaard had: „Vader,” antwoordde het kind, luid snikkende, „ik heb de waarheid gezegd, ik „mag mijn woord niet intrekken; „want dan zou ik liegen.”

De man aarzelde, het kind nog langer te kastijden; doch door de aanhitsing der schuldige overwonnen, nam hij opnieuw den stok en sloeg met verdubbelde woede op het kind, dat altijd bleef zeggen: „Ik mag God niet door een leugen beledigen.”

Eindelijk viel de kleine bijna levenloos neder.

De beul, door dit schouwspel bewogen, haastte zich, hem los te maken; maar het was te laat. Het kind stierf na eenige dagen aan de gevolgen der bekomen

wonden. Weldra mengde zich het gerecht in deze zaak. De pachter en zijne verachtelijke dienstbode moesten hunne wreedheid met tien jaar gevangenisstraf boeten, terwijl op schitterende wijze werd bewezen, dat het kind de waarheid gesproken had, en als martelaar der waarheid gestorven was.

Lieve kinderen! wanneer gij, hetwelk maar al te dikwijls gebeurt, bekoord wordt, onwaarheid te spreken, om eene verdiende straf te ontwijken, denk dan aan den held, die liever eene onrechtvaardige kastijding wilde ondergaan, dan zijn geweten met een leugen bezoedelen.

EERT
UWEN VADER

EN

UWE MOEDER.

Een geschenk voor Kinderen.

BREDA,
EDUARD VAN WEES,
UITGEVER.

IMPRIMATUR.

Datum in HOEVEN, hâc 16a Januarii 1881.

C. VAN DER VEEKEN,
LIBR. CENSOR.

Eert uwen Vader en uwe Moeder.

Laat ons overwegen, hoe de wetten der natuur zelve ons aanwijzen en ingeven, veeleer nog dan leeren, den plicht, dien alle kinderen jegens hunne Ouders te vervullen hebben. Zelfs is de natuurdrang voldoende, om den dieren des velds een zeker gevoel van eene dergelijke genegenheid in te storten.

Diezelfde kracht kan gezegd worden ook ons het eerst dien plicht te leeren.

Want, voordat wij nog begrijpen konden, wat een gebod is, voordat wij nog in staat waren, door eene wet verplicht te worden, is reeds het gevoel van liefde voor onze

Ouders met ons opgegroeid en voortdurend sterker in ons geworden. Doch nog krachtiger wordt die liefde, als wij de geheele uitgestrektheid begrijpen van de weldaden, die wij hun verschuldigd zijn:

Van de geboorte af aan droegen zij de teederste zorg voor ons: toen wij nog zwak en hulpeloos waren, voorzagen zij ons van voedsel, woning, kleeding, kortom van al wat wij behoefden. Zij waakten bij ons in ziekte en beschermden ons te midden van de duizenden gevaren, die de kindsheid omringen. Zij hadden geduld met onze eigenzinnigheden, onze luimen, onze gebreken, onze dwaze wenschen; zij zagen niet alleen onze ieder uur herhaalde fouten en de moeiten, die wij hun veroorzaakten, over het hoofd, maar waren zelfs maar

al te zeer geneigd, al het verkeerde in ons gedrag te ontveinzen en te verontschuldigen. Bovendien droegen zij zorg voor onze opvoeding, hetwelk ongetwijfeld een zware taak voor hen was, en hun misschien groote opofferingen en ontberingen kostte. Zij waarschuwden en behoedden ons tegen alle gevaren en verleidingen, waren altijd bereid, ons in alle moeielijkheden met goeden raad bij te staan, en gaven niet slechts hunne toestemming, maar hielpen ons, om aan Gods wil te gehoorzamen in het volgen onzer roeping.

Zelfs, als wij volwassen zijn, hebben wij geene verandering in hunne liefde te vreezen; steeds zullen onze Ouders onze *beste* vrienden zijn.

Doch behalve deze gevoelens van

liefde, zijn er nog andere, die niet minder belangrijk zijn, die n. l. van eerbied, onderdanigheid en gehoorzaamheid.

De Voorzienigheid gaf hun, toen Zij ons aan hen toevertrouwde, gezag over ons, recht op onzen eerbied en macht, om ons in alles, wat niet tegen zijne wet is, te gebieden. Zij werden verantwoordelijk gesteld voor ons welzijn, geestelijk zoowel als tijdelijk. Hoe zouden zij kunnen verantwoorden voor hetgene zonder onze medewerking niet bereikt kan worden, indien zij de macht niet hadden, ons te leiden en ons te gebieden?

De ondervinding, die zij hebben en die de onze verre overtreft, gepaard met hunne liefde tot ons, maakt hen tot onze natuurlijke raadgevers en beste leidlieden.

Doch behalve dit, stelt de natuurwet zelve hen als onze gebieders aan, wijl hun gezag over ons het voorbeeld en de grondslag is van alle rechtsmacht in de Maatschappij.

Hoe eerbiedig, hoe onderdanig en tevens hoe vol liefde moet diensvolgens ons gedrag jegens hen zijn.

Bemerken wij verder, hoe de wet van God de stem der natuur bekrachtigd heeft, door hetgeen deze leerde, te verheffen tot een gebod.

God plaatste dit gebod in de Oude Wet onmiddellijk na de geboden, welke zijne eigene eer betroffen en toonde ons daardoor, dat in de orde van liefde en eerbied, onze Ouders het naast bij Hem staan. Daardoor maakt Hij het ons voortdurend duidelijk, welke eer, onderdanigheid en liefde Hij van ons vordert, door deze te

vergelijken met die, welke wij onzen Ouders bewijzen. Hij noemt zich onzen Vader, opdat Hij onder dien naam zijne rechtmatige aanspraak op deze gevoelens duidelijker zou doen uitkomen, en wij beter in staat zouden zijn, ze te begrijpen. Hij dreigt met de zwaarste straffen hen, die te kort schieten in eerbied of onderdanigheid jegens hunne Ouders. Zijne wet stelde vast, dat voortdurende ongehoorzaamheid aan hen strafbaar was met den dood.

De raven van den bergstroom zijn de werktuigen zijner wraak tegen hen, die dit gebod overtreden; zij pikken de oogen uit van hen, die hunne Ouders bespotten. De geheele nakomelingschap van CHAM wordt tot een verworpen geslacht gemaakt, wegens zijne on-

eerbiedigheid tegenover zijn' vader.

Doch behalve door deze bedreigingen, beveelt God zijn gebod nog aan door eene belofte: „*Eert uw' vader en uwe moeder, opdat gij lang moget leven op aarde.*” „Dit,” zegt de H. PAULUS, „is het eerste gebod, dat eene belofte heeft.” Het is voor hen, die dezen plicht vervullen, eene belofte van tijdelijken voorspoed, waarbij hun een lang en gelukkig leven hier op aarde wordt toegezegd; maar het is eene nog veel sterkere belofte van een eindeloos leven in het waarachtige Vaderland, dat God ons zal schenken na den dood. Want de vervulling van dezen plicht geeft, zoo zij geschiedt door die daden, welke Gods wet aangeeft, eene rechtmatige aanspraak op belooning in den Hemel. Van-

daar vinden wij JEZUS, den Leermeester en het Voorbeeld aller deugden, reeds in de eerste jaren van zijn leven op aarde bezig met ons voorbeelden van kinderliefde te geven. Geboren uit eene zuivere Maagd en daarom zonder iemand op aarde te hebben, die als vader recht had, zijne liefde te vorderen, verkoos Hij toch een' voedstervader te hebben, dien de menschen algemeen voor zijn' vader hielden, opdat Hij aldus zou toonen, hoe dierbaar Hem deze deugd was.

Niet alleen onderwierp Hij zich aan den H. JOZEF even goed als aan zijne dierbare Moeder, maar Hij stond hem ook bij in zijn nederig ambacht, werkte met zijne gezegende handen, alsof Hij noodig had van zijn' dagelijkschen arbeid te leven, ons daardoor toonende,

dat geen dienst te gering is, als die verricht wordt uit gehoorzaamheid aan hen, die God over ons gesteld heeft.

Besluiten en gevoelens. — Ik bedank U, mijn God, dat Gij mij, reeds vroegtijdig gevoelens hebt ingeboezemd, die mij de vervulling van dezen plicht gemakkelijk en aangenaam gemaakt hebben. Ik bedank U, dat Gij mij Ouders geschonken hebt, die door de opvoeding, welke zij mij gaven, uwe liefdevolle plannen te mijnen opzichte in de hand werkten, en mij toelieten de roeping te volgen, die gij mij hebt ingestort.

Laat mij nimmer hunne goedheid vergeten, en nooit ophouden, mij te beijveren hunne liefde te vergelden. Maak mij onderdanig en eerbiedig jegens hen, vol oplettend-

heid voor hen, gelijk zij waren voor mij, teeder en bezorgd, gelijk zij waren in mijne jeugd. Ik zal, zoo lang ik leef, trachten, hen in hunne klimmende jaren te steunen door kinderlijke liefde, hun een rustig einde te bezorgen, en hun aandenken levendig houden door gebeden en smeekingen voor de rust hunner ziel. — Leer mij dit, Uw gebod, onderhouden, opdat ik uwer belooningen deelachtig worde.

L
tre
wa
om
het
L
dro
V
van
me
die
C
wa
die
gel
kw
To
van

Eerste Voorbeeld.

Iedereen kent de heldhaftige trekken van kinderlijke liefde, waarvan het bloedige tijdperk dat omtrent den 10den Augustus van het jaar 1792 eindigde, getuige was.

De kinderlijke liefde blonk in die droevige dagen in al haren luister.

Wij zullen er eenige trekken van aanhalen, die niet alleen der menschheid, maar vooral den godsdienst tot eer verstrekken.

Onder de gevangen Priesters, was er een, met name BOUCHER, die, alvorens Priester te worden, gehuwd was geweest. Zijne dochter kwam hem geregeld eten brengen. Toen zij zich eens naar gewoonte van deze plicht van kinderlijke

liefde kweet, wendden de gevangenenbewaarders pogingen aan, om haar terug te houden. Zij bad en smeekte, haar het geluk van haren vader voedsel te brengen en den troost van hem te zien, niet te ontzeggen. De wreedaards echter stieten haar terug en zeiden, dat, als zij niet spoedig terug keerde, zij haar zouden neerschieten.

„Gij kunt mij dooden, wreedaards!” antwoordde zij met vastberadenheid, „doch gij zult mij niet beletten mijn’ vader te bezoeken en hem eenig voedsel te brengen. Den grootsten booswichten in de gevangenis mag men ongehinderd eten brengen. Gij staat toe, hen te bezoeken, en gij zoudt mij willen beletten, mijn’ armen vader te helpen. Welnu, doodt mij; ik wil hier sterven of mijn’ vader zien en

hem eenige verkwikking brengen.

Op het droevige geween van het brave meisje en het geschreeuw der booswichten, die het kind met geweld wilden terughouden, kwamen eenige Priesters, onder welke zich ook haar vader bevond, toesnellen. Hij had hare stem herkend, en verscheen op de plaats, waar zij uit liefde voor haren vader, zich verzette tegen de vervolgers van den godsdienst. Zij ziet hem, werpt zich in zijne armen, en roept uit: „Dierbare vader!” De gevangengebwaarders schieten toe en trachten te vergeefs haar uit de armen haars vaders los te rukken. Weldra kwamen eenige brave menschen naderbij, die eenstemmig hunne verontwaardiging te kennen gaven, en alle pogingen aanwendden, om den vader en de dochter

tegen de aanvallen der woestaards te verdedigen.

Tweede Voorbeeld.

Terwijl bloeddorstige beulen op het punt waren M. DE SOMBREUIL ter dood te brengen, kwam zijne dochter toesnellen, wierp zich te midden der woestaards en riep weenende uit: „*Houdt op, wreed-aards, het is mijn vader!*” Nadat zij deze woorden had gesproken, wierp zij zich voor hunne voeten neder, kuste hunne handen, en smeekte hen, haar te dooden en haren vader te sparen.

De moordenaars echter schenen doof voor de smeekingen der vaderminnende dochter, die, dit bemer-

kende, opvloog, en den arm van den beul, die op het punt was, haar' vader om het leven te brengen, tegenhield, terwijl zij zich zelve als slachtoffer aanbood.

De moordenaars werden door deze edelmoedige daad van kinderlijke liefde zoo getroffen, dat zij zich lieten verbidden, en haar beloofden, haren vader, dien zij zoo teeder beminde, dat zij voor hem haar eigen leven ten beste wilde geven, te sparen. Zij eischten echter van haar, dat zij eerst een glas bloed zou uitdrinken, en zij dan haren vader zouden vrijlaten.

De kinderlijke liefde gaf haar den moed, dit verschrikkelijke voorstel aan te nemen; zij dronk het bloed in een' teug uit, waarna de booswichten haren vader de vrijheid schonken.

Sedert dien tijd leed zij veel aan maagkrampen. Ondanks hare ziekelijkheid werkte zij echter dag en nacht, om haren vader het noodige te verschaffen. Eene dame met name MEVROUW ROSAMBO, die zich tegelijk met haren vader, den roemrijken MALESHERBES, in de gerechtszaal bevond en Juffrouw DE SOMBREUIL daar aantrof, sprak haar deze merkwaardige woorden toe: *„Gij hebt het geluk uwen vader te redden, en ik zal den troost smaken met mijn' vader te gelijk te sterven.*

Derde Voorbeeld.

Den 2den September werd Juffrouw CAZOTH, die met haren vader in een Abdij was gevangen gezet, voor onschuldig erkend; daar zij

de gevangenis niet wilde verlaten en haren vader zonder hulp en troost alleen achterlaten, werd haar toegestaan, bij hem te blijven.

De droevige dagen waren gekomen, die aan het leven van zoovele Franschen een einde zouden maken.

Op den vooravond der terechtstelling waren er eenige reizigers uit Marseille, die de Abdij wenschten te zien.

Juffrouw CAZOTTE had, door haar zacht karakter, de harten van allen gewonnen; allen deden dan ook hun best, om haren vader, die na twee dagen aan de beulen zou worden overgeleverd, te redden, doch te vergeefs. Het verschrikkelijk oogenblik was daar, en terwijl men juist haren vader den laatsten slag ging toebrengen, wierp

zij zich, bleek en verward, tusschen de omstanders uitroepende: „*Gij zult mijn vader niet aanranden, alvorens gij mij den doodsteek hebt gegeven.*”

De omstanders werden door medelijden bewogen, en allen herhaalden den kreet der kinderlijke liefde. De menigte baant haar een weg, om naar haar' vader te snellen, en deze keerde met haar naar zijne familie terug.

De vreugde was echter van korten duur, want den 12den September werd hij ten tweeden male in de gevangenis geworpen.

Zijne dochter ging weder met hem mede, doch aan de cipierswoning gekomen, werd haar niet toegestaan, haren vader te volgen. Zij begaf zich daarop in allerijl naar den rechter, die, bewogen

door hare tranen en smeekingen, haar toestond, bij haren vader te blijven en hem bij te staan. Dag en nacht waakte zij aan zijne zijde, en verliet hem niet, dan om naar de rechters te gaan, ten einde hun te smeeken, haars vaders straf te verzachten of hem vrij te laten.

Somtijds ook bracht zij een bezoek aan de personen, die haar vroeger hadden bijgestaan en haar beloofd hadden, haar altijd naar best vermogen te helpen.

Doch helaas, alle pogingen waren vruchteloos; men ging zelfs zoo ver, dat men haar vader afzonderde, en haar zodoende belette, hem nog te verzorgen en voor hem te spreken, dewijl men vreesde, dat hij ten tweeden male zou worden vrijgesproken.

Kort na hare verwijdering werd

haar vader terecht gesteld. Na den dood haars vaders herkreeg Jufvrouw CAZOTTE de vrijheid, en vernam toen eerst de droevige tijding van den dood haars vaders. De smart, welke zij daardoor gevoelde, was onbeschrijflijk. Haar eenige troost was de droefheid harer moeder te verzachten, welchen plicht zij met even groote zorg en liefde vervulde.

Vierde Voorbeeld.

Keizer FERDINAND opende in 1838 een wedstrijd in het schijfschieten, waarop de Tyrolers met hunne karabijnen over den schouder weldra in groote menigte naar Innspruck togen.

In dien tijd woonde te Pusterthal eene arme weduwe met haar eenigen zoon. Hunne kleine woning, die dreigde in te storten, was daarboven met zware hypotheken belast, en, hoewel de zoon een voorbeeldig en werkzaam leven leidde, stond niettemin de openbare verkoop van het huisje en de aanslag der meubelen voor de deur.

In deze benarde omstandigheden had de brave zoon hooren spreken van den grooten keizerlijken schietwedstrijd en de aanzienlijke prijzen, die aan den overwinnaars zouden worden uitgelooft. Ras nam hij het besluit, ook eens zijn geluk te gaan beproeven. Gesterkt door den zegen zijner moeder, vertrok hij met de karabijn over den schouder naar Inspruck. Alvorens zich naar het strijdperk te begeven,

knielde hij neder in de Parochiekerk voor het beeld der H. Maagd, en beloofde, dat, mocht hij slagen, hij het vaan der overwinning aan de wonderbare Moeder ten geschenke zou geven.

Na dit gebed voelde hij zich zoozeer versterkt, dat hij met geestdrift en vol hoop naar de aangeduide plaats vertrok. Doch, helaas, hoe bitter werd hij te leur gesteld, toen hij vernam, dat ieder schutter om toegelaten te worden, zestien gulden moest betalen. Bedroefd en verslagen, ziet hij naar de schijven, denkt aan de prachtige vanen, die hij nu niet aan Onze Lieve Vrouw zal kunnen offeren, en tevens aan zijn goede moeder, voor wie deze tijding zeer bedroevend zijn zal.

Een deftig heer, die den jongeling

met aandacht had gadeslagen , begreep de oorzaak zijner verlegenheid , en was edelmoedig genoeg , hem ter hulp te komen.

Vol vertrouwen op den bijstand der goddelijke Moeder, aan wie hij het vaandel beloofd heeft, schiet hij met moed er op aan. Na eenige gelukkige schoten slaagt hij er eindelijk in , het middelpunt te treffen ; zijn hart springt op van vreugde.

Hij is echter nog niet zeker van de overwinning, daar de roos door meer anderen getroffen is, zoodat de prijs hem nog ontvallen kan in den onderlingen strijd der overwinnaars. Voor deze laatste beproeving neemt hij op nieuw zijne toevlucht tot MARIA en..... nog eenmaal heeft hij het geluk het middelpunt te treffen.

Zijne overwinning is volkomen. Hij ontvangt de schoonste vaan, benevens negen honderd gulden.

Eene groote menigte toeschouwers komen hem geluk.wenschen, en verheugen zich reeds op het onthaal, dat zij van den gelukkigen winner verwachten. Men herinnert hem aan het gebruik, doch hij weigert; daarop tracht men hem over te halen, ter eere van zijne overwinning eenig bier ten beste te geven, doch niets van dit alles; hij wijst allen af met de woorden: *Ik zal zelf geen enkel glas bier drinken.*

Ik ga mijn vaandel aan de H. Moeder Gods opdragen, en het geld: Is voor mijne moeder bestemd.

En inderdaad, hij betaalde de schulden, liet het bouwvallige huisje herstellen, en de ellende week voor altijd weg van het huis der moeder,

wier deugdzame zoon door God bijzonder gezegend werd.

Vijfde Voorbeeld.

Een man had, hoewel hij rijk was, zijn' vader in een oud-mannen-huis besteed. Gedurende een stren-gen winter liet hij zijn zoon bij zich komen en zeide tot hem: „Die sukkelaar ginds” (hij bedoelde zijn' ouden vader) kon wel eens last van de koude hebben; ga een mantel voor hem koopen. De zoon, vol medelijden met zijn grootvader, volbrengt met vreugde dezen last. Bij zijne terugkomst vraagt hem zijn vader, of hij den mantel gekocht heeft. „Ja,” antwoordt de zoon, „ik heb er twee gekocht.”

„Twee! waarom dat?”

„Vader, den tweeden zal ik voor u bewaren, wanneer gij niets meer kunt doen, en ik u ook in het oudmannenhuis zal besteed hebben.”

De vader werd door deze woorden van zijn kind zoo getroffen, dat hij onmiddellijk zijn' ouden vader in den kring der familie opnam, en hem van dan af met den grootsten eerbied en de hartelijkste liefde behandelde.

Zesde Voorbeeld.

ALPHONSUS, Koning van Leon, in Spanje, aan wien zijn vader FERDINAND II, reeds tijdens zijn leven kroon en scepter had afgestaan, onderscheidde zich op zeer

bijzondere wijze door zijn kinderlijken eerbied. Zoo dikwijls hij ambtshalve het paleis verliet, vroeg hij zijnen vader knielend om den zegen, en na de terugkomst was steeds zijn eerste bezoek bij zijn vader.

Op zekeren dag nu gebeurde het, dat deze edelmoedige vorst op de vijanden van zijn Rijk en van de Christenen, namelijk op de uit Arabië afstammende en met den valschen profeet MAHOMED dwependen Mooren eene schitterende zegenpraal behaalde.

Bij het vernemen van de overwinning, liet zich de hoogbejaarde vader op een' draagstoel naar zijn innig geliefden, roemvollen zoon brengen, om hem vóór alle anderen geluk te wenschen.

Nauwelijks had ALPHONSUS zijn'

vader bemerkte, of hij sprong blijmoedig van het paard, snelde in de armen van den gelukkigen grijsaard en ging vervolgens eerbiedig naast den draagstoel zijns vaders. Te vergeefs maakte hem FERDINAND de opmerking, dat het niet betaamde, dat hij, de Koning, te voet ging, terwijl al zijn gezellen te paard zaten.

De edele zoon antwoordde: „*Laat mij begaan Vader, deze immers zijn uwe zonen niet.*”

ALPHONSUS schaamde zich niet zijn vader te voet tot aan het koninklijke paleis te vergezellen, en daar aangekomen, hem op de armen in zijne kamer te dragen.

Zevende Voorbeeld.

Waarom rookt gij niet meer?" vroeg eens een heer aan zijn knecht. Deze wilde in den beginne niet antwoorden; doch toen de meester dringend aanhield, antwoordde hij eenigszins verlegen: „*Ik meen, dat het beter is, dat ik het geld, hetwelk mij de tabak kost, aan mijn' armen vader geef.*”

Achtste Voorbeeld.

Hoewel de tijdelijke zegeningen, die den goeden kinderen ten deel worden als belooning voor den eerbied, de liefde en de gehoorzaamheid, aan hunne Ouders be-
toond, niet immer duidelijk zicht-

baar zijn, zoo kan toch niet ontkend worden, dat er bezwaarlijk een braaf kind is te vinden, in wiens leven geen blijken van bijzondere bevoorziening van de zijde der goddelijke Voorzienigheid merkbaar zijn.

Wanneer, bijvoorbeeld, de menschen aan een kind, dat zijn' plicht betracht, hunne achting en liefde niet weigeren kunnen, wanneer zij doorgaans zulk een kind eene geheel bijzondere opmerkzaamheid en ondersteuning waardig achten, zoo heeft dit zijne voornaamste reden wel hierin dat, God hen geëerd en bemind zien wil, die Hem zelven in den persoon zijner plaatsbekleeders, de ouders n. l. eeren en beminnen.

Men vindt hierin een blijk van de loonende Voorzienigheid Gods. Keizerin MARIA THERESIA bezocht

eens de militaire Academie van Weenen, waarop grootendeels zonen van arme, doch verdienstvolle officieren op kosten des Keizers voor den soldatenstand opgevoed en meesterlijk gevormd werden. „Wie van mijne beminde zonen” vroeg zij den waardigen Bestuurder van de Academie gedraagt zich het beste?” „Uwe Majesteit,” antwoordde deze, „zij zijn allen braaf, allen uwer bescherming waardig; de jonge BUKASSOVICH is echter de deugdzzaamste van allen.” Alle leeraars prezen den wakkeren jongeling. De Keizerin schonk den braven jonkman eene belooning en zeide: „Zie hier eene vrijwillige bezoldiging, kleine soldaat, neem voor dit geld eenige uitspanning. De jongeling wierp zich aan de voeten der goede Vorstin; deze liet

hem echter opstaan en reikte hem de hand. Na verloop van eene week reed de Vorstin weder voorbij. Zij liet zich andermaal den jongen BUKASSOVICH voorstellen, en vroeg hem, welke uitspanning hij voor het geld genomen had. De jongeling werd verlegen en bleef in zijne woorden steken. „Hebt gij het geld verspeeld, of waaraan is het verwist?” sprak de Vorstin eenigzins ontevreden.

„Ik heb het mijnen vader gezonden,” hernam de jongeling bescheiden.

„Wie is uw vader?”

„Hij was luitenant in uw Majesteits dienst, hij heeft zijn post verlaten, en leeft zonder pensioen in zeer bekrompen omstandigheden. Ik meende aan de goedheid, waarmee mij deze gulhartige gift ge-

schonken werd, niet beter te kunnen beantwoorden, dan met ze tot ondersteuning van mijn' vader te gebruiken, want dat was de grootste vreugde die ik mij toen verschaffen konde."

„Gij zijt een brave zoon" zeide de Keizerin diep bewogen. Neem inkt, pen en papier, zet u neder en schrijf! Bevend en met een kloppend hart deed de jonge BUKASOVICH wat de Vorstin bevolen had. De goedige Keizerin zeide hem voor! „Liefste vader! Den brief, dien ik thans schrijf, zegt mij de Keizerin zelve voor. Mijne vlijt, mijn gedrag en mijne kinderlijke liefde en dankbaarheid jegens U, mijn' Vader, hebben de Vorstin zoo zeer behaagd, dat gij van dit oogenblik af een jaarlijksch pensioen van 500 gulden bekomen zult, en ik zoo even weder

een geschenk van twintig dukaten ontving.

Men verbeelde zich de vreugde van den goeden BUKASSOVICH. Het schrift van dezen blijden brief was wel het beverigste en slechtste, dat hij ooit in zijn leven geleverd had; zelfs het papier was met zijne tranen bevochtigd.

Op deze wijze werd dankbaarheid, en kinderlijke liefde tegelijk beloond. Grooter was echter het loon, dat in de toekomst volgde.

BUKASSOVICH kwam na het verlaten der Academie in het leger, klom van rang tot rang op, en bewees in verschillende oorlogen de gewichtigste diensten. Hij bracht het tot luitenant-veldmaarschalk, eene der hoogste waardigheden in den militairen stand.

Negende Voorbeeld.

De Keizer van China geeft allen Chineezen een voorbeeld en eene les, hoe kinderen hunne ouders moeten eeren. Hij doet dit op de volgende wijze. Op Nieuwjaarsdag begeeft zich de Keizer in feestgewaad, vergezeld van alle Prinsen van het Hof en de Grooten van het Rijk, naar het Paleis zijner Moeder.

Een Mandarijn van de Lezu, d. i. een ceremoniemeester treedt nader, en verzoekt Hare Majesteit ootmoedig, op den troon plaats te nemen, opdat de Keizer zich voor hare voeten kunne nederwerpen. Vervolgens zet zij zich op den troon neder.

De Keizer komt de zaal binnen en blijft aan den ingang staan,

met hangende armen en de mouwen neergeslagen. Intusschen worden in de keizerlijke warande muziekstukken gespeeld. Eindelijk roept een Mandarijn met luider stemme eerst: „*Op de knieën.*” De Keizer werpt zich op de knieën, en met hem het geheele Hof. Dan slaat hij op den grond, waarop de Keizer zich met het aangezicht ter aarde werpt, hetwelk eveneens de Grooten doen. *Staat op roept* de Mandarijn ten derden male, en allen staan weder op. Nadat zij driemaal hunne eerbetuiging herhaald hebben, treedt de Mandarijn tot voor den troon der Keizerin, en overhandigt haar een schriftelijk verzoek van den Keizer, weder naar hare vertrekken te gaan.

Gedurende deze plechtigheden luidt de klok van den grooten toren,

Al de inwoners van Peking hooren het, dat de Keizer, de Heerscher over tien duizend koninkrijken, zooals zij hem noemen, aan de menschheid hulde brengt.

Het gelui houdt op zoodra de Keizerin weder in hare kamers is binnengetreden.

Na afloop dezer plechtigheden ontvangt de Keizer in zijn paleis de gelukwenschen zijner onderdanen. Zoo bewijst de Keizer van China, de machtigste Heer der aarde, ten aanschouwe van geheel het volk, aan zijne Moeder de nederigste eerbewijzingen. De Keizer en zijne Chineezen volbrengen dus zonder uitdrukkelijk bevel, het gebod van God, dat luidt:

„Eer Vader en Moeder!”

Tiende Voorbeeld.

THOMAS MORUS streefde geenszins naar aanzienlijke ambten; nochtans werd hij tot Grootkanselier, eene der voornaamste staatsbetrekkingen van Engeland verheven. Zijn vader was enkel een van de oudste leden van de Koninklijke Rechtbank, zoodat hij in rang ver beneden zijn' zoon stond. Treffend was het te zien, als de rechtbank zitting hield, en de Grootkanselier de gerechtszaal binnentrad, hoe deze tot zijnen vader naderde, zich diep voor hem boog, en hem om zijnen zegen verzocht. Gebeurde het, dat zij in een ander gezelschap te zamen waren, zoo bood hij altijd zijnen vader de eerste plaats, ofschoon deze ze weigerde aan te nemen, om de hooge waardigheid zijns zoons.

Elfde Voorbeeld.

Hardvochtige ouders nog te achten en te beminnen, is een bewijs van waren kinderlijken en Christelijken zin. Eens wilde de H. GENOVEVA naar de godsdienst-oefeningen gaan, doch hare moeder, die eenig werk te verrichten had, weigerde het haar. GENOVEVA weende, en bad hare moeder, haar te laten gaan; doch GERONTIA (zoo heette de moeder) antwoordde met gestrengheid, dat zij verkoos, dat GENOVEVA thuis bleef. Het vrome kind hield echter niet op te bidden en te smeeken, waarop hare moeder haar verwijtend toediende: „Zulk een hoogmoed past niet aan kinderen.” Bedroefd stond GENOVEVA feestelijk uitgedost in een hoek der kamer en weende bitter. Toen

de klokken der kerk begonnen te luiden, verzocht zij het voor de zevende keer. Toen hief GERONTIA toornig de hand op en dreigde haar te slaan. Het meisje echter zeide: Moeder, weet gij dan niet meer, wat ik den Bisschop beloofd heb! Laat mij onder de bescherming van God naar de kerk gaan. Toen werd GERONTIA nog boozter, en opvliegende sloeg zij hare dochter in het aangezicht. GENOVEVA sprak geen woord, richtte zuchtend hare oogen ten Hemel, en deed haar feestkleed uit. Van dien dag af aan begonnen de oogen der Moeder te verzwakken, en eer eene maand vervlogen was, was zij steke blind.

Hare dochter weende bittere tranen over het ongeluk harer moeder; elken nacht lag zij op hare knieën en bad in haar eenzaam

kamertje om hare genezing. In den vroegen morgen nam zij een aarden kruik, en spoedde zich naar eene bron, waar zij dikwijls hare schapen gedrenkt had, schepte water daaruit, zegende het door haar kinderlijk gebed, en bracht het hare moeder, opdat deze daarmede hare oogen zoude wasschen. En o wonder! na verloop van een en twintig dagen had GERONTIA het licht der oogen terug bekomen. Tot op den huidigen dag toe, trekken de zieken uit Nantterre en omstreken ter bedevaart naar de bron; die de H. GENOVEVA gezegend heeft. Onder de koele schaduw van de lindeboomen, die in een' kring rondom de bron groeien, rusten zij uit van de vermoeienissen des lichaams en der ziel, drinken vol geloof en ver-

trouwen het water der bron, en verkrijgen dikwijls de gewenschte gezondheid.

Twaalfde Voorbeeld.

GREGORIUS WILMER verloor reeds vroegtijdig zijne brave moeder. Toen hij dertien jaar oud was, huwde zijn vader voor de tweede keer, en GREGORIUS kreeg helaas! eene zeer booze stiefmoeder. De knaap mocht doen en laten, wat hij wilde, hij kon het haar niet naar den zin maken. Zelfs zijn vader nam zij tegen hem in, door de fouten van het kind te vergrooten, en dikwijls bracht zij het zoover, dat deze GREGORIUS bestrafte, zonder dat hij het verdiend

had. Ook werd hij slechter gekleed en gevoed dan zijne jongere broeders en zusters; dikwijls zelfs moest hij gebrek lijden. Nochtans klaagde hij nooit, bejegende zijne broeders en zusters met liefde en zijne moeder met eerbied. Hij dacht, zij is toch mijne moeder, die God mij bevolen heeft, te eeren.

Met vastenavond bakte de moeder pannekoeken; het gezin zette zich aan tafel, at en was vroolijk; doch GREGORIUS kreeg niets. Dit smartte hem zeer, doch hij verkropte zijn leed, ging naar zijne kamer, en leerde intusschen zijne lessen.

Maar wat gebeurde er? Eenigen tijd daarna werd de moeder ziek. GREGORIUS verpleegde haar zoo zorgvuldig, alsof zij altijd de grootste liefde voor hem getoond had.

Steeds was hij aan haar ziekbed.

Daardoor werd het hart der moeder eindelijk bewogen; zij nam hem bij de hand en zeide: „GREGORIUS, gij zijt toch een zeer goed kind. Dikwijls heb ik u slecht behandeld, zonder dat gij het verdiend had, daar ben ik nu van overtuigd. Ik zal het nooit vergeten. Blijf zoo braaf en goed, dan zult gij eene ware moeder aan mij hebben.” Den knaap stonden de tranen in de oogen, en hij verzekerde haar, dat hij haar altijd als zijne moeder bemind had, en nu zij op haar ziekbed lag, alles doen wilde, wat in zijn vermogen was, om haar te helpen.

Als later de moeder nog onderscheid maakte tusschen GREGORIUS en hare eigen kinderen, dan was het slechts dit: dat zij hem met

eene geheel bijzondere moederliefde behandelde.

Zoo had de knaap heete kolen op het hoofd zijner moeder verzameld. Indien alle kinderen hem geleken, en zich niet door boosaardige menschen lieten opstoken, dan zouden zij ook de meeste, zoo niet alle stiefouders, voor zich winnen.

Dertiende Voorbeeld.

In het jaar 1787 had er te Weenen het volgende treffende voorval plaats. Terwijl de gevangenen bezig waren, de straten te plaveiën, begaf een welgekleed man, een student, met name HROPPENBERGEN, zich tot hen, en kustte

eerbiedig de hand van een der gevangenen. Dit had de Staatsraad, Baron VAN KRESSEL, uit zijn raam gezien, hij liet den jongeling roepen, en zeide, dat het niet paste, een' misdadiger de hand te kussen.

„Maar,” antwoordde de ontstelde jongeling, „deze misdadiger is mijn vader.” Getroffen over deze moedige daad van kinderlijke liefde, vertelde de Staatsraad het voorval aan den Keizer, waarop deze bevel gaf den vader van dezen braven jongeling op vrije voeten te stellen.

Veertiende Voorbeeld.

GERAMB verhaalt in zijne „reis naar Jerusalem” een' merkwaardigen trek uit het leven van den

liefdeloozen en gruwzamen DJEZZAR PACHA, waaruit ondankbare en ongehoorzame kinderen achting, eerbied en gehoorzaamheid jegens hunne Ouders kunnen leeren.

Een jeugdig Christen, koopman te St. Jean d'Acre, had door den handel, dien hij als vennoot van DJEZZAR had gedreven, diens gunst gewonnen. Hij bewoonde met zijn vader, een' ouden en zwakken man, een tamelijk ruim huis.

De vader woonde op de tweede verdieping en had de beste en gemakkelijkste kamer van het geheele huis. Bij zekere gelegenheid verzocht de jonge man zijn vader, hem voor eenige weken zijne kamer af te staan, en verzekerde hem, dat hij ze na verloop van dien tijd weder in dank zou inruimen.

De grijsaard stemde toe, en

ging in de beneden verdieping wonen.

Op den bepaalden tijd vorderde de vader echter zijne kamer terug, de zoon verzocht hem echter nog eenigen tijd te wachten; hij geeft toe, en bleef nog een tijd lang beneden. Na verloop van den bepaalden tijd herhaalt de vader zijn' eisch.

Doch nu verklaarde de ondankbare zoon, vergetende wat hij zijnen vader schuldig was, dat hij besloten is te blijven, waar hij is, en dat hij niet verwacht, dat zijn vader hem nog lastig valt. De ongelukkige vader verdraagt stilzwijgend deze belediging. Doch de zaak werd bekend en het gerucht van de onwaardige handelwijze des zoons verspreidde zich door de geheele Stad.

DJEZZAR van het voorgevallene onderricht, liet den zoon voor zich roepen. Deze rekende op de welwillendheid des PACHAS, waarvan hij tot dan toe zoovele bewijzen van genegenheid had ontvangen en begaf zich, zonder schroom, naar het Paleis. Daar aangekomen, vond hij DJEZZAR gezeten op zijnen divan, en omgeven van zijne dienaren en scherprechters. De ongelukkige begreep spoedig daaruit, dat hij in ongenade was gevallen.

„Tot welken godsdienst behoort gij?” vroeg hem DJEZZAR, op een' toon, die den ongelukkige van schrik deed verstijven, zoodat het hem niet mogelijk was te antwoorden.

„Ik vraag” hernam de PACHA met eene donderende stem, tot welken godsdienst gij behoort ?

„Maar,” was het antwoord, „het is Uwe Excellentie bekend, dat ik Christen ben.” „Gij een Christen?” „gij liegt, maar wij zullen zien; maak het teeken des kruises. „Zoo niet,” riep toen de PACHA, terwijl hij naar zijn dolk greep, spreek met luider stem de woorden uit, die er bij behooren.

„*In den naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes,*” begon de ontstelde jongeling.

„Zoo behoort het,” riep de PACHA met eene vervaarlijke stem. „El-lendeling! de Vader is op het voorhoofd, de Zoon op de borst; weet gij wat dat beteekent?”

De Vader is boven, de Zoon beneden. Ga naar uw huis terug, booswicht, en als het na verloop van een kwartier bij u niet even-eens is, dan rolt uw hoofd in het stof.

Het is onnoodig te zeggen, dat de zoon ijlings naar huis ging, zich voor de voeten zijns vaders nederwierp om hem vergiffenis te vragen, en hem de kamer, die hij den ouden man wederrechtelijk ontnomen had, terug gaf.

Vijftiende Voorbeeld.

Een beroemd dichter van de vorige eeuw, zoon van een' fatsoenlijken handwerksman, had aan den arbeid en de vermoeienissen zijns vaders de goede opvoeding te danken, welke in hem het talent had ontwikkeld, misschien doen geboren worden, dat hem thans de bewondering en de toejuichingen der stad en van het hof verwierf.

Om den jeugdigen dichter in aanzien te doen komen, verzocht een voornaam Heer hem bij zich, om een zijner dichtstukken voor te dragen, en verzamelde hij te dien einde de meest beroemde letterkundigen van Parijs. De vader van den dichter, die van de zegepraal zijns zoons getuige verlangde te zijn; verzocht en verkreeg de gunst toegelaten te worden. O! hoe klopt zijn hart, hoe siddert hij van eene rechtmatige aandoe-ning, bij het hooren én van de stem zijns zoons, die met kracht en zalving de heerlijkste verzen voordraagt, én van de toejuichingen der uitgelezen schaar, door het ontkiemend talent in verrukking gebracht.

Dan, de lezing is gedaan, en een der bewonderaars van den

jongen man schijnt hem met de gelukwenschen te overladen, welke deze glimlachend en met een' zegevierenden blik aanneemt.

Eensklaps staat achter in de zaal iemand uit het gezelschap op, voor wien men met eerbied plaats maakt. Die man, wiens kleeding den geringen stand aanduidt, treedt voorwaarts, terwijl hij met bevende stem herhaalt: „Mijn zoon, o, mijn zoon!” De jeugdige overwinnaar, in plaats van zich in die teeder geopende armen te werpen, schaamt zich en wendt het hoofd af. Een kreet van ontzetting weerklinkt door de zaal, de menigte, die zich om hem verdringt, gaat uiteen. „Hoe betreurenswaardig,” roept men uit, „dat een man, door God met een zoo heerlijk talent begiftigd een slecht zoon zij!” De

verachting volgde op de bewondering. De minachting! welke laagheid! welke afschuwelijke misdaad is dit onnatuurlijk gevoel, dat een' zoon er toe brengt zich der armoede zijner ouders te schamen.

Zestiende Voorbeeld.

De jeugdige FABIANUS DEBROSSE was op een' steenen bank gezeten, op den schoonen wandelweg te Rennes. Hij weende bitterlijk en bemerkte niet, dat een hofbeambte hem sinds eenige oogenblikken met oplettendheid gadesloeg.

Eindelijk naderde de magistraat het kind, en zeide hem: „Wat scheelt er aan, vriendje?” „Ach Mijnheer,” antwoordde het kind,

„ik doe verkeerd, ik moest niet weenen.” „Maar, wat scheelt er aan?” „Mijnheer,” hernam FABIANUS, gij schijnt zoo goed, dat ik u mijn vertrouwen niet wil weigeren, doch het is een geheim, dat ik u ga mededeelen. „Zeker, zeker,” zeide de raadsman, die zich naast het kind plaatste, dat aldus begon: „Geachte Heer, ik ben de zoon van den wagenmaker DEBROSSE.” „Welbekend, een oppassend en werkzaam man.” „Ja Mijnheer en zeer zacht, maar mijne moeder, zij was een engel! Ik heb haar voor twee jaar verloren en ik beweene haar iederen dag.” „Was dat de oorzaak uwer tranen?” „Neen Mijnheer; mijn vader is weder gehuwd; mijne stiefmoeder is niet kwaad, maar zij is onverbiddelijk.” „Maar, mijn kind, ge

zijt verplicht haar te gehoorzamen.”
„O ja Mijnheer, wanneer zij iets gebiedt, dat recht is; maar, ik moet dit jaar mijne eerste H. Communie doen.” Mijne brave moeder heeft mij opgevoed in den eerbied voor de wetten der H. Kerk; ik wenschte mijn leven lang te beoefenen wat zij mij geleerd heeft. Mijne stiefmoeder geeft ons geen vleesch op Dinsdag, Woensdag, somtijds zelfs op Donderdag, en Vrijdags wil zij, dat ik vleesch gebruike. Ik waagde het eene bemerkning te maken, en toen zeide zij: „Altemaal kunsten; welnu, ge zult iederen dag droog brood hebben tot op den Vrijdag, dat ge vleesch zult vragen. Dit is nu veertien dagen geleden. Ik heb het drooge brood met tegenzin gegeten; echter wil ik noch der

Kerk ontrouw zijn, noch mij bij mijn' vader beklagen; ziedaar, Mijnheer, waarom ik weende."

„FABIANUS, ge zijt een goed kind; wilt ge met mij gaan? dan behoeft ge noch Vrijdags noch Zaterdags vleesch te gebruiken. Echter waar- schuw ik u, dat ik soms op reis reis ga en in dioceesen kom, waar het gebruik van vleesch Zaterdags is toegelaten. Wat zult ge dan doen?"

Ik zal van de vergunning gebruik maken, Mijnheer; indien de Kerk het recht heeft mij eene wet voor te schrijven, heeft ze ook het recht mij er van te ontslaan. Het is als het verlot van tien uur, dat men in sommige steden aan de militairen geeft en hun in andere weigert. De hoofden weten wat hun te doen staat." „Zeer goed, vriendje; vast zijt gij somtijds?" „O neen, Mijnheer,

ik heb den leeftijd niet; mijne moeder heeft mij gezegd; „Wees zeer godvruchtig maar niet onbescheiden; de Kerk weet beter dan wij wat ons nuttig is; beproef dus niet uwe krachten te verminderen, voor ge die ten volle hebt. De sterkte is eene gaaf van God, die men moet bewaren en niet verwoesten; zorg daarbij, dat uwe ziel nog sterker zij dan uw lichaam.”

„Verstaat ge wel wat ge daar zegt?”

„O ja, Mijnheer, mijne moeder herhaalde het mij iederen dag.”

„Welnu, volg mij naar uwen vader.”

„Goeden morgen, Mr. DEBROSSE.”

Mr. DEBROSSE stond geheel verbaasd op, en zijn hoed in de hand nemende: „Uw dienaar, Mijnheer; wat verschaft mij de eer van uw bezoek?” „Deze kleine jongen, vriend; wilt ge hem aan mij afstaan?”

ik zal hem eene betrekking bezorgen en hem als een braaf Christen doen opvoeden." „Mijnheer, het is mijn oudste zoon." „Ja, vriend; maar, gij hebt er meer en ik heb er geen." „Dat weet ik, Mijnheer, maar... „Vader, ik zal u evenzeer blijven liefhebben. Mijnheer zal mij toestaan u dikwijls te bezoeken en ik zal u van dienst kunnen zijn." „Dat 's waar," zeide de stiefmoeder, „Mijnheer zal hem leeren gehoorzaam zijn." „Is hij niet gehoorzaam?" „Tamelijk wel; maar in sommige zaken blijft hij hardnekkig bij zijn gevoelen." „In gewetenszaken, ja, maar een man van eer handelt nooit tegen zijn geweten." „Een man, maar een kind?" „Wanneer hij naar zijn geweten luistert, stelt hij zich aan als man." „Welnu, Mijnheer, neem dien man maar mee."

FABIANUS volgde den raadsman; gelijk hij getrouw was geweest aan de wetten der Kerk, zoo was hij het ook aan al zijne andere plichten. De raadsman deed hem het ambt van boekdrukker leeren en kocht hem vervolgens eene boekdrukkerij. FABIANUS heeft zijn' vader bijgestaan in de opvoeding van het huisgezin en heeft zijne stiefmoeder gedurende eene lange ziekte verzorgd. Hij is een toonbeeld van alle deugden geweest, en zeide altoos, dat hij aan zijne getrouwheid aan de H. Kerk zijn geluk te danken had.

Zeventiende Voorbeeld.

Het was het einde van den herfst van het jaar 1776. Op zekeren avond, terwijl de sneeuw in dichte

vlokken neerviel, had zich een talrijk en schitterend gezelschap in een voornaam huis te Londen vergaderd, waar men sedert verscheidene uren een beroemd geleerde, met name SAMUEL JOHNSON, wachtte. Eindelijk kwam hij, maar hij was zoo bleek, ontsteld en afgemat, dat men hem stilzwijgend en niet zonder verlegenheid gadesloeg, totdat hij zelf aan deze vreemde verhouding een einde maakte. Hij wendde zich tot de vrouw des huizes, en zeide: „Toen ik u beloofd heb hier te komen, heb ik er niet bij gedacht, dat het heden de 21ste November is. Op dezen dag is het veertig jaar geleden, dat mijn vader, die boekbinder was, mij het volgende verzoek deed: „SAMUEL, neem het rijtuig, en ga naar de markt te

Lightfield, om er in mijne plaats te verkoopen.

Trotsch op eene wetenschap, die ik slechts ten koste van de offeringen mijns vaders verkregen had, weigerde ik; in eene tent op de markt te staan, om kramerijen te verkoopen, dit scheen mij te zeer beneden mijne waardigheid. Mijn vader hernam met zachtheid: „SAMUEL, wees een braaf zoon; het ware jammer eene zoo schoone gelegenheid te laten voorbijgaan; er zal vandaag veel aanvraag zijn.” Hoewel ik den ziekelijken toestand mijns vaders kende, bleef ik weigeren; ik dacht, dat zijne ongesteldheid hem wel thuis zou houden. Maar, tegen mijne verwachting, begaf hij zich op weg met een weer als thans; deze vermetelheid voerde hem ten grave.” Bij deze

woorden trilde zijne stem, zijne tranen vloeiden overvloediglijk en met moeite slechts kon hij voortgaan. Sedert dien tijd ga ik ieder jaar, op den 21sten November, te voet naar Lightfield, zonder eenig voedsel te gebruiken, en blijf vier uur op de markt, op de plaats zelf, waar mijn vader zijne kraam had. Dit doe ik sinds veertig jaar; ik ben ouder geworden dan mijn vader was, toen hij deze wereld verliet, en helaas! ik kan niet sterven." Men had deze bekentenis met een godsdienstig stilzwijgen aangehoord, iedereen deelde in de diepe droefheid van den geleerde, maar niemand had den moed om te trachten hem te troosten.

De Galerij der Heiligen

verschijnt in *Seriën* van 10 Deelen.

Elk deel is op zich zelve compleet en bevat een geheel leven.

Elke serie kost bij intekening *f* **2,50**.

Afzonderlijke levens kosten **40** Cents.

Tien Ex. van eenzelfde leven *f* **2,50**.

De Eerste Serie bevat de volgende levens:

De H. Vincentius à Paulo. — de H. Franciscus Xaverius. — De H. Benedictus. — De H. Philomena. — De H. Catharina van Zweden. — De H. Antonius van Padua. — De H. Petrus, Apostel. — De H. Cecilia. — De H. Jozef. — De H. Alphonsus Maria de Liguori.

In de Tweede Serie is verschenen:

De H. Elisabeth van Hongarije. — De H. Aloysius van Gonzaga. — De H. Stanislaus Kostka. — De H. Germana. — De H. Brigitta. — De H. Genoveva. — De H. Drie-Koningen. — De Gz. Margaretha Maria Alacoque. — De H. Ben. Jos. Labre. — De H. Lodewijk, Koning van Frankrijk.

In de Derde Serie

De H. Ursula en hare elfduizend Maagden. — Zuster Maria Bernard. — De H. Angela Merici. — De H. Augustinus. — De H. Johanna Francisca Fremiot de Chantal. — De H. Philippus Neri. — De H. Clara. — H. Maagd Maria. — Margaretha van het H. Sacrament. — O. H. Jesus Christus.
